

Sygn. akt VIII U 1255/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO w Gdańsku Hanna Witkowska-Zalewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Iwona Lawrenc

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2013 r. w Gdańsku

sprawy M. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość świadczenia

na skutek odwołania M. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 17 czerwca 2013r. i 16 lipca 2013 r. nr (...)

oddala odwołania

/na oryginale właściwy podpis/

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 czerwca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu M. W. ponownego ustalenia wysokości emerytury w oparciu o art. 108 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Decyzją z dnia 16 lipca 2013 roku pozwany odmówił ponownego ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonego, z przyczyn tych samych jak w decyzji z 17 czerwca 2013 roku.

Odwołania od powyższych decyzji złożył ubezpieczony M. W., domagając się ponownego ustalenia wysokości emerytury z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia i dalsze opłacanie składek.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołania wniósł o ich oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonych decyzjach.

Zarządzeniem z dnia 30 sierpnia 2013 r. zarządzono o połączeniu sprawy o sygn akt VIII U 1352/13 ze sprawą VIII U 1255/13 i o prowadzeniu ich dalej pod wspólną sygnaturą akt VIII U 1255/13.

Na rozprawie w dniu 03 września 2013 r. ubezpieczony podniósł, iż domaga się ponownego przeliczenia emerytury, nie zaś jedynie doliczenia stażu pracy oraz składek, powołując się na treść zacytowanego fragmentu wyroku Sądu Najwyższego, w myśl którego, jak wskazał ubezpieczony, „zgodnie z przepisami można kilka razy przechodzić na

emeryturę i ubiegać się o wyższe wypłaty, jeśli pracowało się po przejściu na wcześniejszą emeryturę i dalej opłacało składki”.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 28 stycznia 2011 roku organ rentowy przyznał ubezpieczonemu M. W. prawo do emerytury od dnia 28 grudnia 2010 r. Wysokość świadczenia pozwany ustalił poprzez przyjęcie podstawy wymiaru z 10 lat kalendarzowych, tj. z lat 1990 – 1999. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 117,15% (niesporne vide: decyzja – k. 55-56 akt ubezpieczeniowych).

W dniu 25 stycznia 2013 r. ubezpieczony złożył wniosek o doliczenie stażu pracy oraz składek na podstawie przedłożonego zaświadczenia. Decyzją z dnia 08 lutego 2013 r. organ rentowy ponownie ustalił wysokość świadczenia ubezpieczonego.

Kolejny wniosek o doliczenie stażu pracy oraz składek skarżący złożył 21 maja 2013 r., składając jednocześnie świadectwo pracy, z którego wynika, iż do dnia 30 kwietnia 2013 r. pozostawał w stosunku pracy z (...) S.A.

Z informacji w systemie informatycznym US wynika, iż od dnia 01 maja 2013r. ubezpieczony został ponownie zgłoszony do ubezpieczeń społecznych jako pracownik w (...) – Ochrona Sp. z o.o.

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 17 czerwca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu M. W. ponownego ustalenia wysokości emerytury.

W dniu 09 lipca ubezpieczony ponownie złożył wniosek o doliczenie składek. Zaskarżoną decyzją z dnia 16 lipca 2013 roku pozwany odmówił ponownego ustalenia wysokości emerytury z przyczyn tych samych jak w decyzji z dnia 17 czerwca 2013 roku. Ubezpieczony nadal pozostaje w stosunku pracy (niesporne, vide: wniosek: k.138 akt ubezpieczeniowych, decyzja – k. 152 akt ubezpieczeniowych, k.1 akt zastępczych, k.178, zaświadczenie k.142, 170, odwołanie – k.2,20).

Niesporny stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego, których wiarygodności oraz autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron procesu. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania ubezpieczonego M. W. należało oddalić. Zgodnie z art. 108 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ponowne ustalenie wysokości emerytury następuje na wniosek zgłoszony nie wcześniej niż po upływie roku kalendarzowego lub po ustaniu ubezpieczeń emerytalnego i rentowych.

Przedmiotem postępowania jest prawidłowość decyzji organu rentowego z dnia 17 czerwca 2013 roku i 16 lipca 2013, dotycząca odmowy ponownego ustalenia ubezpieczonemu wysokości emerytury na podstawie przepisu art. 108 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Jak wynika z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych decyzją z dnia 08 lutego 2013r. organ rentowy, rozpoznając wniosek z dnia 25 stycznia 2013 r., ponownie ustalił wysokość świadczenia ubezpieczonego. Na dzień złożenia wniosków o doliczenie stażu pracy oraz składek z dnia 21 maja 2013 r, i 09 lipca 2013 r. ubezpieczony nadal pozostawał w stosunku pracy. Biorąc powyższe ustalenia pod uwagę wskazać za pozwanym należy, iż w myśl cytowanego wyżej art. 108 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponowne ustalenie wysokości świadczenia możliwe będzie dopiero na wniosek zgłoszony nie wcześniej niż po upływie roku kalendarzowego od poprzedniego wniosku tj. od dnia 25 stycznia 2013 r.

Podnieść przy tym należy, iż okoliczności podnoszone przez wnioskodawcę na rozprawie w dniu 03 września 2013 r., powołującego się jak ustalił Sąd na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., sygn. akt II UZP 4/13 (LEX nr 1342169), nie mają znaczenia w sprawie. Odnosnie wskazanej uchwały nadmienić należy, iż wątpliwości Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, który zwrócił się do Sądu Najwyższego z zapytaniem prawnym pojawiły się w stanie faktycznym dotyczącym ubezpieczonego urodzonego przed 1949 r. mającego ustalone prawo do emerytury na starych zasadach, której wypłata była zawieszona z uwagi na wysokość osiąganego przychodu. Ubezpieczony po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował zatrudnienie, a z ponownym wnioskiem o świadczenie emerytalne wystąpił po 31 grudnia 2008 r. Zagadnienie prawne dotyczyło tego, czy w takim przypadku, na mocy art. 55 ustawy emerytalnej, ubezpieczony mógł skorzystać z przywileju ustalenia emerytury w oparciu o art. 27 ustawy emerytalnej, tj. na nowych zasadach? Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 4 lipca 2013 r., sygn. akt II UZP 4/13, uznał, że ubezpieczony urodzony przed dniem 31 grudnia 1948 r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r., ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art. 27 w związku z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, niezależnie od tego czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą. W uchwale tej wskazano m.in., iż w utrwalonych poglądach judykatury, przyjmuje się, że emerytura w niższym i w powszechnym wieku emerytalnym to odrębne rodzaje emerytur. Sąd zważył, iż w przywołanej uchwale Sądu Najwyższego nie wyrażono poglądu, iż na emeryturę można przechodzić kilka razy, w znaczeniu jakie nadaje temu ubezpieczony.

W sytuacji ubezpieczonego, który pozostaje w stosunku pracy, ponowne ustalenie wysokości świadczenia możliwe jest dopiero na wniosek zgłoszony nie wcześniej niż po upływie roku kalendarzowego od poprzedniego wniosku lub po ustaniu ubezpieczeń emerytalnego i rentowego.

Mając powyższe na względzie, uznać należało, iż zaskarżone decyzje ZUS są prawidłowe. Zatem Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z powołanymi wyżej przepisami, orzekł jak wyroku.

SSA w SO H. Witkowska-Zalewska